

Riassunto Report AIM no. 5 - 2020

Починаючи з 2000-х років, в зв'язку з кризою індустріальних міст та глобалізацією, міжнародні міграційні потоки почали суттєво сприяти переосмисленню соціального, економічного та культурного профілю італійських міст та суспільства взагалі.

Протягом багатьох років Мілан був одним з італійських міст, які найбільш причетні до міжнародних міграцій, що і привело до того, що міланський мегаполіс став багатонаціональним містом. Феномен міграції, що характеризує його, насправді є глобальним, зростаючим, різноманітним за походженням та цілями, та все більш жіночим.

Насправді, жінки в більшості випадків складають більшість іноземного населення, як в Мілані, так і в усій Італії, і цей феномен повинен привертати до себе пильну увагу. Часто жінки являються найбільш вразливою частиною населення, і пов'язано це з тим, що вони одночасно є іноземками та жінками, що, з одного боку, ускладнює доступ до послуг та можливостей у місцях перебування, а з іншого, передбачає пошук стратегій для керування відносинами зі своєю сім'єю, яка у багатьох випадках залишилася в країні походження.

В Мілані серед національностей, у яких жіноча складова більшість, є представниці країн Східної Європи, зокрема Румунії та України, які становлять значну частину іноземного населення міста, відповідно 5,6% та 3,2%, з них 58% та 79% жінок.

Їх міграційний досвід в Мілані стає все більш транснаціональним та круговим: одним словом, мультилокальним. Мультилокалізм - це поєднання у повсякденному житті двох або більше місць, відстань яких неможливо подолати за допомогою приміських поїздок; отже, це означає активне проживання в кількох місцях.

Безліч резиденцій є центральним елементом, оскільки пов'язані з корисністю створення безлічі опорних точок, з яких можна управляти стосунками у повсякденному житті. Тому мультилокальний статус мігранта надається не лише за рахунок постійного проживання, але і завдяки його здатності належати до різних місць, де він живе, оскільки в кожному з них він підтримує важливі стосунки з людьми, які там проживають. Отже, мультилокалізм можна розуміти як реальну стратегію, яка дозволяє максимально використати соціальні можливості як у місцях походження, так і в місцях перебування.

Дефіцит пропозиції робочої сили в країнах походження та великий попит в Італії на жінок, які працевлаштовуються в секторі домашньої допомоги або в секторі догляду, роблять це явище дуже поширеним. До цього сценарію додається доступність комунікаційних мереж, які роблять можливим постійний зв'язок із країнами походження (Skype, WhatsApp, соціальні мережі, тощо). Зростаюча доступність міжміських транспортних засобів за низькими тарифами (дешеві рейси та автобуси) також дозволяє частіші тимчасові та сезонні поїздки. Таким

чином, нерідкі випадки, коли румунка, яка працює в Італії, виконує свою батьківську роль через Skype або продовжує керувати реконструкцією житла з Італії через WhatsApp, а також повертається до Румунії для участі у житті найважливіших членів сім'ї.

У цих контекстах, взаємодія засобів комунікації та транспорту, є основною умовою для встановлення зв'язку між членами сім'ї.

У цьому сенсі ми говоримо про відносини «LAT - жити окремо один від одного», в яких фізичне місце, яке символізує сімейні узи, будинок, втрачає свою об'єднуючу роль, звільняючи місце для відносин і соціальних зв'язків: в ситуаціях мультилокаційного життя члени сім'ї фактично визнають один одного такими завдяки взаємним відносинам, навіть якщо вони не живуть в одному будинку.